

Katoliški duhovnik najde resnico

Joseph Tremblay

Duhovnik, vendar tujec za Boga

Rojen sem bil leta 1924 v Quebecu, Kanada. Moji starši so mi že od otroštva zasejali strahospoštovanje do Boga in zelo sem hrepenel služiti Bogu po najboljših močeh in se mu popolnoma posvetiti. Želel sem mu ugajati, kot je napisal apostol Pavel: *« Ker je torej Bog tako usmiljen, vas rotim, bratje: darujte svoja telesa v živo, sveto in Bogu vsečno žrtev; to je vaše smiselno bogoslužje. » (Rim 12,1).* To hrepenenje biti Bogu všeč me je pripravilo do tega, da sem postal rimokatoliški duhovnik.

Kot misijonar v Boliviji

Po več letih študija sem bil v Rimu posvečen v duhovnika. Leto pozneje sem bil poslan kot misijonar v Bolivijo in Čile, kjer sem več kot trinajst let služil kot misijonar v kongregaciji »Hostije neomadeževanega spočetja«. To življenje sem zelo ljubil in se trudil po najboljših močeh izpolniti svoje dolžnosti. Užival sem prijateljstvo vseh mojih kolegov in čeprav so se posmehovali mojemu veselju nad preučevanjem Biblije, so mi izkazovali priznavanje s tem, ko so spraševali o izsledkih mojih preučevanj.

Ko so mi naredili vzdevek »Biblijski Joe«, sem vedel, da so mi kljub sarkastičnemu prizvoku zavidali. Člani moje skupnosti so tako zelo cenili mojo službo ob Božji besedi, da so organizirali hišne biblijske ure. S tem sem bil prisiljen posvetiti se resnemu preučevanju Biblije, po eni strani zaradi improvizirane hišne skupine, po drugi zaradi nedeljskih pridig.

Resno preučevanje Svetega pisma

Preučevanje Svetega pisma mi je bilo do tedaj nekakšen hobi, zdaj pa je zavestno postalo moja dolžnost. Po eni strani mi je padlo v oči, kako Biblija na enostaven način uči nekatere resnice, po drugi pa sem izvedel, da o mnogih dogmah, ki sem jih spoznal med študijem, ne govori. Skozi moj študij Biblije mi je postalo jasno, da je sploh nisem poznal. Zato sem svojemu predpostavljeneemu predlagal, da bi moj letni dopust izrabil za študij Svetega pisma.

Medtem pa so me jezuiti iz Antofagaste, Čile, povabili, da se lahko učim Biblije na njihovi visoki pedagoški šoli. Ne vem, od kod so vedeli za moje zanimanje za Biblijo. Kljub nezadostni pripravljenosti sem sprejel njihovo povabilo, zavedajoč se, da bo ta nova zadolžitev terjala od mene še resnejši študij Božje besede.

Evangelij preko radia

Mnogo ur, dni in noči sem posvetil pripravljanju pouka, hišne skupine in pridig. Da bi med branjem in študiranjem ostal v dobri kondiciji, sem poslušal glasbo. Majhen tranzistorski radio mi je nudil čudovito spremljevalno glasbo in mi prihranil trud z menjanjem gramofonskih plošč.

Nekega dne sem opazil, kako so mi religiozne pesmi in himne prodirale v ušesa. Medtem ko sem se ukvarjal z Biblijo in komentarji, sem vedno znova slišal iz radia besedo »Jezus«. Nato je nekdo prebral odlomek iz Biblije. Predvsem zadnja vrstica je vzbudila mojo pozornost: *»Njega, ki ni poznal greha, je zavaljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem«*(2. Kor 5,21). Nazadnje je nekdo

pridigal na to temo. Najprej me je imelo, da bi zamenjal postajo, ker me je med učenjem zelo motilo, če je nekdo govoril. Poleg tega sem si rekel: «Česa naj bi se naučil iz te pridige? Z vsemi mojimi diplomami! Temu možaku bi še jaz lahko kaj povedal!»

Po kratkem obotavljanju sem se odločil, da bom vseeno prisluhnil, kaj ima govorec povedati. In res, naučil sem se eno najlepših stvari o osebi Jezusa Kristusa. Postalo me je sram, ko sem spoznal, da sam nikoli ne bi znal tako dobro pridigati kot ta neznani govornik. Zdelo se mi je, kot da bi mi sam Jezus govoril in zdaj stal pred mano. In kako malo sem ga poznal, tega Jezusa, ki je bil predmet mojih misli in preučevanj. Začutil sem, da je bil zelo oddaljen od mene. Zdaj pa se je prvič zgodilo, da sem ga zaznal na tak način. Zdel se mi je tujec. In zdelo se je, da je v meni velika praznina.

Čudovite zgradbe polne preišljenih principov in dobro ilustriranih teoloških dogem, vzpostavljenih za nič, se niso niti dotaknile moje duše niti spremenile moje narave. V sebi sem začutil velikansko praznino. In čeprav sem nadaljeval s študijem Biblije, še naprej molil in preišljeval, je ta praznina postajala z vsakim dnem večja.

Slišim o odrešitvi po milosti

Še sem poslušal to oddajo in ta program vključil, kolikor je bilo možno pogosto. Izvedel sem, da ima radijska postaja sedež v Quito, Ekvadorju in je znan pod imenom HCJB. Prav tako sem slišal, da je ta radijska postaja namenjena izključno oznanjevanju evangelija po vsem svetu. Včasih se me je poslušano zelo dotaknilo. Ob takih prilikah sem takoj pisal na njihov naslov, se jim zahvalil za slišano in jih zaprosil za informativno čtivo.

Od vsega, kar sem slišal, se me je najbolj dotaknilo, s kakšno vztrajnostjo so ti ljudje govorili o odrešitvi po milosti in poudarjali, da vsa čast za odrešitev človeka pripada ne odrešenemu, ampak Gospodu Jezusu Kristusu, edinemu zveličarju in da se človek nima s čim hvaliti, ker so vsa njegova dela samo umazana obleka; da se večno življenje lahko le sprejme v srce kot zastonj darilo in ni zaslužen plačilo, ampak nezaslužen dar, ki ga Bog da vsakemu, ki se pokesa grehov in sprejme Jezusa Kristusa v srce in življenje. Zame je bilo vse to novo in v nasprotju s teologijo, ki sem se je naučil: da si nebesa in večno življenje zaslužimo na osnovi naših zaslug, zvestobe, dobrodelnosti in žrtev. In ravno to sem jaz poskušal vsa ta leta! Ampak kaj je bil rezultat vseh mojih prizadevanj? Ko sem preišljeval o tem vprašanju, sem si rekel: «Nič nisem napredoval. Če zagrešim smrtni greh in umrem v takem stanju, bom prišel v pekel. Učili so me, da dobim odrešenje z dobrimi deli in žrtvijo. Ampak odrešenje, o katerem govori Biblija, je zastonjski Božji dar. Moja teologija mi ne daje gotovosti odrešenja, Biblija pa zagotovo. Zmeden sem. Najbolje bo, da sploh več ne poslušam tega evangelijskega programa.»

Moj notranji boj se je še povečal. Trpel sem v telesu in v srcu. Imel sem glavobole, nisem mogel spati, bal sem se pekla. Nobenega veselja nisem imel opravljati maše ali spovedovati. Moja lastna duša je potrebovala nujnejše odpuščanje in tolažbo kot vse duše, s katerimi sem imel opravka! Izogibal sem se stikov z drugimi.

Toda v osamljenosti mojega trpečega srca je Bog še naprej govoril. Toliko vprašanj se je pojavilo v mojem duhu; toliko misli je prizadelo moje srce. Potem mi je prišla naproti odrešilna Božja beseda kot balzam za moje vročične občutke: «*Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.*» (Jn 3,16).....«*saj so vsi grešili in so brez Božje slave, opravičeni pa so zastonj po njegovi milosti, prek odkupitve v Kristusu Jezusu.*» (Rim 3, 23-24).

»*Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.*» (Rim 6,23)

V misli so mi prišle še mnoge druge biblijske vrstice, ki sem jih sedaj poznal, saj sem jih slišal pogosto na oddajniku HCJB-ja.

Sveta mati cerkev

Odločil sem se govoriti s svojim nadrejenim, ki je bil zelo moder mož in mnogim pravi oče. Že sam je opazil moj nazor. Spremenil sem se, je rekel, nekaj ni v redu. In poslušal me je. Na koncu svojega priznanja sem mu rekel: «Želim si ne samo brati in preučevati Biblijo, ampak tudi poskušati uravnati svoje življenje po njej in tako živeti, kot je zapisano, svoboden vsega, kar mi želijo naložiti ljudje. Njegov odgovor je bil neodločen, ker mi ni hotel prizadeti. Svetoval mi je, naj še naprej berem Sveto pismo, spomnil pa me je tudi na dolžnost, da ostanem zvest nauku svete matere cerkve in se ji podrediti tudi v stvareh, ki jih ne razumem. Z vso dolžno spoštljivostjo sem prisluhnil nadrejenemu, ampak v svojem srcu sem vero v cerkev zdavnaj izgubil, kajti ona sploh nima jasnega nauka o gotovosti odrešenja. Tudi moj predpostavljeni ni vedel, če je odrešen.

Luč je prišla v moje srce v trenutku, ko sem najmanj pričakoval. Bil sem na vrsti za nedeljsko pridigo. Za to sem izbral temo »religiozna hinavščina« in besedilo iz Matejevega evangelija: *«Ne pojde v nebeško kraljestvo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ ampak kdor uresničuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Veliko mi jih bo reklo tisti dan: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali demonov in v tvojem imenu storili veliko mogočnih del?‹ In takrat jim bom naznanil: ›Nikoli vas nisem poznal. Pojdite proč od mene, kateri ravirate nepostavno!« (Mt 7, 21-23)*

Sveti duh deluje

Svoje člane skupnosti sem poznal. Njihovo pozornost sem želel usmeriti na to, da se nekateri med njimi hvalijo zaradi dobrih del, ne da bi opazili, da s tem le prekrivajo pokvarjenost svojih src. Medtem ko sem svoje sporočilo usmeril na skupnost, sem opazil, da se mi je Božja beseda vrnila kot žogica namiznega tenisa, ki prileti nazaj igralcu v obraz. Nenavadno je, kako si človekov duh v nekaj sekundah zgradi popolno miselno ogrodje, za kar bi človek, če bi želel napisati, potreboval ure. Ravno to sem doživel sredi te pridige: nekdo drug je govoril v mojem srcu in mi držal pridigo, ki je ustrezala mojim osebnim potrebam.

Mislil sem si, da sem boljši od mojih poslušalcev, saj sem vendar menih in duhovnik. Vendar sem zdaj zaslutil, da velja zame ista obsodba: «Nikoli te nisem poznal, stran od mene!«. Slišal sem lastne argumente nasproti grozeči nevarnosti in prekletstvu: «Kako je mogoče, moj Bog, da me ne poznaš? Ali nisem duhovnik? Ali nisem duhoven? Poglej na vse žrtve, ki sem ti jih prinesel: leta študija, ločitev od mojih staršev in domovine, moje zaobljube revščini, poslušnosti in samskemu stanu. Vse moje premoženje, moja volja, celo moje telo je posvečeno tebi, da bi ti bolje služil! In ti mi želiš povedati, da me sploh ne poznaš? Pomisli na vse moje trpljenje, ki sem ga doživel kot misijonar: nikoli se nisem do sitega najedel, jokal sem z jokajočimi, krstil sem na stotine otrok, poslušal različne izpovedi, potolažil toliko žalostnih, obupanih duš, trpel sem v mrazu, osamljenosti, preziranju, nehvaležnosti in grožnjah...pripravljen sem celo svoje življenje zastaviti zate....«

Toda kljub vsem argumentom, ki sem jih prinesel Bogu, mi je v ušesih odzvanjalo prekletstvo: »Nikoli te nisem poznal...«. Bil sem na koncu s svojimi argumenti, na koncu moči. Bil sem blizu zloma in se bal, da se bom pred množico, ki je čutila vihar, zlomil v solzah. Na koncu pridige nisem mogel več nadaljevati.

Spoznanje, da sem vse svoje življenje gradil na lažnih vrednotah in bil po pravici pod Božjo pravično obsodbo, je bilo več, kot sem zmožem prenesti. V svoji pisarni sem preklinjal, pokleknil in čakal, dokler nisem bil zavrt v popolno tišino. Ničesar drugega nisem mogel storiti. Znašel sem se v stanju popolne izčrpanosti, pobitosti in brezupa. To je bil za Boga trenutek, ko mi lahko podari milost.

Po izpovedi krivde – odgovor

Bog je odprl moje oči in spoznal sem pomen smrti Jezusa Kristusa. Razumel sem tudi vzrok, zakaj bi moral Bog zavreči moje dosedanje življenje. Poskušal sem se sam rešiti s svojimi deli. Toda Bog me je želel rešiti po svoji milosti. Moje grehe in sodbo, ki bi temu sledila, je nosil že nekdo drug: Jezus Kristus. To je bil pomen križa. Kristus je umrl zavoljo grehov drugih, saj sam nikoli ni zgrešil. Za čigave grehe je torej umrl? Morda za moje? Ja, tudi za moje!

Na pamet so mi padle Jezusove besede: *«Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek.»* (Mt 11,28). Uvidel sem, da moram iti k Jezusu, če želim prejeti odrešenje in mir svoji duši. Samo – kje je bil, da bi šel lahko k njemu?

Spomnil sem še druge vrstice, ki sem jo slišal: *»Glej, stojim pred vrati in trkam. Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.«* (Raz 3,20). Sedaj sem vedel, kje je Jezus. Veliko bližje, kot sem si lahko predstavljal! Nemudoma sem mu omogočil vstop. Ne da bi kogarkoli moral vprašati za dovoljenje, sem se predal njegovemu gospodovanju. V istem trenutku sem vedel, da sem osvobojen kazni, ki mi je grozila toliko časa. Bil sem rešen, odpuščeno mi je bilo in imel sem večno življenje. Bog je začel delo v meni. Sedaj sem razumel besede, ki sem jih tolikokrat slišal in so odslej postale resničnost v mojem življenju: *»Njega, ki ni poznal greha, je zavoljo nas storil za greh, da bi mi postali Božja pravičnost v njem.«* (2 Kor 5,21).

Moj boj - kako nadaljevati

Kaj se je zgodilo potem? Najprej sem nadaljeval s svojim delom duhovnika po svojih najboljših močeh. Vendar v tej službi sem se počutil vedno bolj čudno. Opazil sem: je milost, ki me je rešila in napravila za Božjega otroka, v nasprotju z »deli«, katera so pričakovali od mene kot duhovnika? Po eni strani sem bil srečen, ker sem imel gotovost odrešenja, po drugi strani pa sem se dušil v sistemu, ki je od mene zahteval delati dobra dela, da bi bil odrešen.

Ker sem se sedaj zavedal svojega odrešenja, so postala vsa dela vedno bolj nepomembna. Edino, kar me je zanimalo, je bil Jezus Kristus, kdo je bil in kaj je storil. Zato sem zanemarjal teme, ki jih je pripravila župnijska liturgična komisija in svojo službo oznanjevanja posvetil osebi in delu mojega ljubljenega odrešenika. Svoji začudeni skupnosti sem slikal njega in kljub negotovosti so se izgrajevali. Ker nisem mogel več pridigati stvari, ki so nasprotovale Božji besedi, sem zaprosil, da me razrešijo moje službe duhovnika v župniji. Moji nadrejeni so sprejeli mojo odločitev, čeprav niso razumeli, zakaj bi želel oditi. Zelo dobro so ravnali z mano in mi v marsičem ustregli. Kakor koli pogledaš, ničesar mi ni manjkalo. Tudi kar se tiče hrane, oblek, stanovanja in podobno. Vendar sedaj sem ugotovil, česar mi cerkev ni mogla dati: gotovosti odrešenja. Kristus je bil moj odrešenik, ni mi bilo treba več prislužiti odrešenja. Drugi je to naredil zame.

Kristjani me obiščejo

1965 sem se vrnil v Quebec na daljši dopust. Kmalu zatem so me obiskali evangelijski kristjani, ki so izvedeli za moje ime od sodelavcev HCJB-ja. Čeprav se mi je zdel čas druženja izgrajujoč, se jim nisem povsem odprl. Nisem si želel ponovno pasti v nek religiozni sistem, potem ko me je nek sistem zatiral, v katerem sem bil rojen, v njemu rasel in zanj živel skoraj štirideset let. Kljub temu sem molil h Gospodu, naj mi pokaže brate in sestre, h katerim bi se pridružil, da ne bi bil več tako osamljen.

Na osnovi poročil iz Apostolskih del sem vedel za izkušnje prvih kristjanov: *»Bili so stanovitni v nauku apostolov in v občestvu, v lomljenju kruha in v molitvah.«* (Apd 2,42). Je bilo mogoče, da se kristjani še danes zbirajo, da bi se spominjali Gospoda in pričakovali njegove vrnitve?

Bog, ki je poskrbel za odrešitev moje duše, bo še naprej poskrbel zame in mi pokazal, kje so njegovi otroci.

Nova naloga

Moji predstojniki v Montrealu so me povabili, da bi zamenjal nekega profesorja teologije na visoki šoli v Rouynu. Temo, katero naj bi učil, je bila: Cerkev. Omogočili so mi dostop do vseh možnih knjig, ki so bile potrebne, da bi pripravil predavanja.

Svoje priprave sem začel predvsem z uporabo Biblije. Svojim učencem sem na osnovi svetopisemskih izjav razložil, kaj je cerkev. Priznati moram, da sem imel sam težave z razumevanjem tega, kar sem učil druge. Vse je bilo v nasprotju s hierarhičnim redom cerkve, v katerem sem še vedno bil.

Preučevanje te teme me je navdalo z velikim veseljem. Da bi ure nekako popestril, sem predvajal na kasetofonu intervjuje, ki sem jih posnel na različnih javnih krajih v mestu.

Nekega dne sem izvedel iz časopisa, naj bi se na televiziji predvajala oddaja z naslovom »Cerkev«. Posnetek sem posnel na video, da bi ga uporabil na mojih urah. Odkril sem, da je celotna tema zasnovana z biblijskega pogleda. Nad skladnostjo izjav tega neznanega pridigarja z mojimi lekcijami sem bil tako navdušen, da sem mu napisal zahvalno pismo in ga povabil k sebi. Prišel je in ocenil sem ga kot evangelijskega kristjana, ki dobro pozna Gospoda Jezusa Kristusa. Po nekaj obiskih me je povabil k sebi domov, da bi nedeljo preživel z njim in njegovo družino. Ob tem obisku sem imel priložnost udeležiti se srečanja skupnosti, kateri je pripadal.

Bog odgovori na molitev

Na tem srečanju sem spoznal, kaj je napisano v 1 Korinčanom 11 in opazil, da je Bog uslišal mojo molitev in me privedel k bratom in sestram in da se kristjani tudi v sedanjem času zbirajo kot krajevna skupnost v spomin na Gospoda in pričakujejo njegov prihod: « *Kajti kolikokrat jeste ta kruh in pijete kelih, oznanjate Gospodovo smrt, dokler ne pride.* » (1 Kor 11,26).

Kmalu zatem sem pisal svojim predstojnikom v Montreal in jim sporočil, da sem našel svojo versko družino. Zaprošil sem jih za odvezo vseh zaobljub, ki sem jih dal rimokatoliški cerkvi, ker se več ne vidim kot njihov član. Moje življenje je pripadalo sedaj Gospodu in moja prihodnost je bila pod njegovim vodstvom.

Novo življenje v Gospodu

Na ta način me je Gospod osvobodil ne le mojih grehov in večne obsodbe, ampak tudi vsakega človeškega sistema, ki nalaga bremena in zatira. »*Zdaj ni torej nobene obsodbe za tiste, ki so v Kristusu Jezusu. Kajti postava Duha življenja v Kristusu Jezusu te je osvobodila postave greha in smrti.*« (Rim 8,1-2).

Joseph Tremblay je živel v Kanadi. Govoril je tekoče francosko, špansko in angleško in evangeliziral v različnih državah. Leta 1995 je odpotoval na Irsko, da bi oznanjal evangelij, povedal svoje pričevanje in razložil razliko med biblijsko vero in rimokatoliško cerkvijo. Spomladi 2006 ga je Gospod poklical v nebeško domovino.